ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΑΙΡΩ

ΙΣΩΣ!...

ΤΣΙ ἦταν... Ἡ ἀγάπη τους στάθηκε μιὰ ἀπὸ τὶς ἀγνὲς καὶ ρωμαντικὲς ἐκεῖνες ἀγάπες, τὶς νεανικὲς ἀγάπες ποὺ ἀφίνουν βαθειὰ τὰ σημάδια τους στὴν καρδιά. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὰ μάτια τοῦ Ραοὺλ Ὀρπεσά, ἀνοίγοντας στὸν κόσμο, δὲν ἀντίκρισαν τίποτα ἄλλο παρὰ μονάχα τὴν ἀνοιξιάτικη ὠμορφιὰ τῆς Ἰνὲς Καμπρέρα.

Ἐκείνη ἦταν δεκάξη χρόνων κι' ἐκεῖνος δεκαοχτὼ ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἔσμιξαν τὰ χέρια τους, σ' ἕναν ἐξώστη, μιὰ νύχτα λουσμένη στ' ἀρώματα τῶν γιασεμιῶν τοῦ κήπου. Τὰ χείλη τους σιγοψιθύρισαν ἐρωτικὰ λόγια καὶ ὑποσχέσεις καὶ ἡ καρδιά τους εὐτυχισμένη, χτυποῦσε γοργὰ καὶ ἀνήσυχα μέσα στὴ νυχτερινὴ σιωπή.

Τὰ ἑπόμενα δύο χρόνια ἡ ζωὴ περιοριζόταν γι' αὐτοὺς, μονάχα στὶς στιγμὲς ποὺ βλεπόντουσαν καὶ ποὺ βρισκόντουσαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Δὲν μιλοῦσαν πολύ... Μήπως εἶχαν νὰ μιλήσουν γιὰ τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους. Αὐτὴν ὅμως τὴ διάβαζαν στὰ μάτια τους, μάτια ὑγρὰ ἀπὸ συγκίνησι καὶ εὐτυχία... Καὶ ἡ μέρες περνοῦσαν εὐτυχισμένες...

Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ πατέρας τῆς Ἰνὲς ἀναγκάστηκε νὰ φύγη γιὰ τὴν Εὐρώπη, γιὰ κάτι δουλειές του. Καὶ πῆρε μαζύ του καὶ τὴν Ἰνές! Θὰ ἔλειπαν μόνο μερικοὺς μῆνες!... Χρονικὸ διάστημα ἐλάχιστο γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἔχει δοσμένη τὴν καρδιά του — μὰ αἰῶνες ὁλόκληροι γι' αὐτὸν ποὺ δὲν συλλογίζεται τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν γυρισμό.

***

Μόλις ἡ Ἰνὲς ἔφυγε, μιὰ ἀπέραντη ἀτελπισία κυρίευσε τὸν Ραοὺλ. Τοῦ φαινότανε πὼς ἡ ψυχή του εἶχε πετάξει ἀπὸ τὸ σῶμα του. Ἀναστήθηκε καὶ πάλι ὅταν ἔλαβε τὸ πρῶτο γράμμα τῆς ἀγαπημένης του. Τὸ ζωηρό του ὕφος καὶ τὰ τρυφερά, στοργικά του λόγια θὰ τὸν γοήτευαν σὲ ἄλλη περίστασι... Μὰ ὁ Ραοὺλ πρόσεξε μὲ ὀδυνηρὴ κατάπληξι κάτι ἄλλο: ἐνῶ αὐτὸς πέθαινε γιὰ τὸν χωρισμό της, ἡ Ἰνὲς ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῆ. Τοῦ περιέγραφε τὶς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὸ ταξεῖδι της, τὶς γνωριμίες ποὺ ἔκανε, τὰ περίεργα πράγματα ποὺ εἶδε καὶ ἔμαθε... ὅλες τὶς ἀπρόοπτες διασκεδάσεις ποὺ τῆς ἐπεφύλασσε ἡ μακρυνὴ αὐτὴ περιπλάνησι...

Ὁ χαρούμενος τόνος αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, λύπησε τὸν Ραοὺλ. Φανταζότανε πὼς ἡ Ἰνὲς δὲν θὰ εἶχε μάτια νὰ προσέξη τί γίνεται τριγύρω της, τώρα ποὺ ἔλειπε μακρυά του... Ἐκείνη ὅμως φαινόταν ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸ ταξεῖδι της!

Ὁ Ραοὺλ ἔλαβε κι' ἄλλα γράμματα ἀπὸ τὴν Ἰνές. Μά, σιγὰ-σιγά, ἐκείνη ἀραίωσε τὴν ἀλληλογραφία της. Εἶχε περάσει κάμποσος καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε... Καί, μιὰ μέρα, ὁ νέος ἔμαθε ὅτι ἡ ἀγαπημένη του δὲν θὰ ξαναγυρνοῦσε ποτὲ πειά... Εἶχε παντρευτεῖ ἐκεῖ κάτω ποὺ πῆγε!... Ὁ Ραοὺλ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ κλάψη ὅταν ἔμαθε τὴν εἴδησι αὐτή... Ὁ πόνος του στάθηκε βουβὸς καὶ ἄγριος. Ὡστόσο, δὲν τὸν γονάτισε ἡ ἀπελπισία. Ἕνα ὑπεράνθρωπο θάρρος γεννήθηκε ξαφνικὰ στὴν ψυχή του. Καὶ εἶπε:

— Θὰ περιμένω! Καὶ στὸ μεταξύ, θὰ φροντίσω νὰ γίνω ἄξιος τῆς ἀγάπης της!...

Καὶ ὁ Ραοὺλ τοποθέτησε στὸ γραφεῖο του μιὰ φωτογραφία τῆς Ἰνὲς καὶ στρώθηκε στὴ δουλειά, μὲ πεῖσμα κι' ἐπιμονή...

Πέρασαν πέντε, δέκα, εἴκοσι χρόνια. Ὁ Ραοὺλ εἶχε κάνει μεγάλη περιουσία, εἶχε ἀποχτήσει ὅλες τὶς τιμὲς ποὺ κάνουν τὴν εὐτυχία ἑνὸς φιλόδοξου ἀνθρώπου... Καί, μιὰ μέρα, ἔμαθε ἐπὶ τέλους πὼς ὁ σύζυγος τῆς Ἰνὲς εἶχε πεθάνει! Ἡ Ἰνὲς ἦταν ἐλευθέρα τώρα!... Ὁ Ραοὺλ ἔνιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάη πάλι μὲ νεανικὴ ὁρμή.

Ἔτριξε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ τηλεγράφησε τῆς Ἰνὲς τὰ παρακάτω λόγια:

«Σ' ἀγαπῶ. Σὲ περιμένω. Ὁ πιστός σου ἀρραβωνιαστικός. Ραοὺλ».

Καὶ περίμενε τὸν γυρισμό της! Πέρασε στιγμὲς ἀπερίγραπτης ἀγωνίας, κιτρεπῶντας μιὰ ἀπάντησι... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα μὲ μιὰ λέξι μονάχα: «Ἔρχομαι!», ὁ Ραοὺλ ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του. Οἱ φίλοι του δὲν ἤξεραν ποῦ ν' ἀποδώσουν τὴν ξαφνικὴ μεταβολὴ τοῦ χαρακτῆρος του. Ὁ Ραοὺλ δὲν περπατοῦσε πειά. Πετοῦσε! Δὲν ζοῦσε ἁπλῶς. Ἐπυροπολεῖτο ὁλόκληρος ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ φλόγα!...

***

Ἕνα γλυκὸ πρωϊνὸ τοῦ Σεπτεμβρίου, τὸ καράβι ποὺ θὰ ἔφερνε τὴν Ἰνές, μπῆκε στὸ λιμάνι. Ἡ προκυμαία ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο. Ὁ Ραοὺλ στεκότανε σὲ μιὰ ἄκρη, ἀμίλητος καὶ ταραγμένος... Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ περίμενε αὐτὴ τὴ στιγμὴ — καὶ γιὰ πρώτη φορὰ φοβόταν αὐτὴ τὴ συνάντησι...

Οἱ ταξειδιῶται κατέβαιναν ἕνας-ἕνας ἀπὸ τὴ σκάλα κι' ἔπεφταν στὴν ἀγκαλιὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τους... Ἔξαφνα ὁ Ραοὺλ ἔγινε κατακίτρινος, κι' ἕνας τρόμος τοῦ ἔσφιξε τὴν καρδιά, ἔκανε τὶς δυνάμεις του νὰ παραλύσουν. Εἶδε τὴν Ἰνὲς νὰ τὸν πλησιάζη, νέα καὶ ὡραία ὅπως ἄλλοτε, μὲ κατάξανθα μαλλιά, μὲ δροσερὸ πρόσωπο, ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ χαρά, φορῶντας ἕνα γκρίζο κοστοῦμι καὶ κρατῶντας στὸ χέρι της μιὰ μικρὴ βαλίτσα.

Ὅταν ὁ Ραοὺλ ξαναεῖδε τὴ φίλη του, ὅμοια καὶ ἀταράλλαχτη ὅπως τὴν εἶχε ἀφήσει πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, τὸν ἔπιασε ἴλιγγος... Ὥρμησε πρὸς αὐτή, τῆς ἄρπαξε τὰ χέρια καὶ τὴν κύτταξε ἀχόρταγα στὰ μάτια.

— Ἐσὺ εἶσαι, Ἰνές; ψιθύρισε.

Ἐκείνη χαμογέλασε. Τὸ βλέμμα της ἦταν λιγάκι πονηρό. Ὁ Ραοὺλ δὲν ἀναγνώρισε τὸ χαμόγελό της...

— Εἶμαι λοιπόν, Ραοὺλ, διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὴ ποὺ θυμᾶσαι; τὸν ρώτησε.

Ὁ Ραοὺλ δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήση. Ὡστόσο θὰ ἤθελε νὰ ρωτήση τὴν Ἰνὲς τί θαῦμα ἔγινε καὶ δὲν ἄλλαξε διόλου στὸ διάστημα αὐτὸ καὶ διατηροῦσε ὅλη τὴ λάμψη τῆς νεανικῆς ὠμορφιᾶς της, σὰν νὰ εἶχε σταματήσει ὁ χρόνος γι' αὐτήν... Μισάνοιξε τὰ χείλη του καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ τῆς κάνη αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Ἐκείνη ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰ μιλήση.

— Ὄχι ἐδῶ! τοῦ εἶπε.

Ὁ Ραοὺλ τὴν ὡδήγησε στὸ αὐτοκίνητό του.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του, ἡ νέα κύτταξε προσεκτικὰ τὴ μεγάλη φωτογραφία της, ποὺ ἦταν πάντοτε τοποθετημένη στὸ γραφεῖο τοῦ Ραοὺλ καὶ ὕστερα κυττάχτηκε σ' ἕναν καθρέφτη, σὰν νὰ ἤθελε νὰ κάνη σύγκρισι. Κατόπιν ἔριξε ἕνα βλέμμα στὸ Ραοὺλ — ἦταν φανερὸ ὅτι ἡ κατάπληξί του τὴ διασκέδαζε — ἄνοιξε τὴν τσάντα της, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα γράμμα καὶ τὸ ἔδωσε τοῦ οἰκοδεσπότου, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ λέξι.

Ὁ Ραοὺλ ἀναγνώρισε τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς Ἰνές. Ἔσχισε τὸν φάκελλο μὲ νευρική, ἀπότομη χειρονομία καὶ διάβασε τὴν ἐπιστολή:

«Ἀγαπημένε μου Ραοὺλ, ξέρω πὼς ἔχεις κλεισμένη στὴν ψυχή σου μιὰ εἰκόνα, τὴ δική μου, καὶ τὴ βλέπεις πάντοτε λαμπερὴ ὅπως ἄλλοτε, χωρὶς νὰ συλλογιστῆς ὅτι πέρασαν πολλά, πάρα πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Ἐγὼ ὅμως ἔννοιωσα βαθειὰ τὸ πέρασμα τῆς ζωῆς. Μὲ ἄλλαξε τόσο πολύ, ὥστε θὰ δυσκολεύσουν σήμερα νὰ μ' ἀναγνωρίσης... Τί θὰ μποροῦσα πειὰ νὰ σοῦ προσφέρω ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ὀδυνηρὴ ἀπογοήτευσι;... Ἀποφεύγω λοιπὸν νὰ σὲ ξανασυναντήσω, ἐπειδὴ φοβᾶμαι μήπως διαβάσω στὸ βλέμμα σου μιὰ κατάπληξι ποὺ θὰ μοῦ πληγώση τὴν καρδιά...

» Λένε πὼς ἡ κόρη μου μοῦ μοιάζει, πὼς εἶνε σήμερα ἀπαράλλαχτη μέ-μένα, ὅταν εἶχα τὴν ἡλικία της... Ξέρει τὴν ἁπλὴ ἐρωτικὴ ἱστορία μας, ξέρει πόσο μοῦ ἔμεινες πιστός... Τῆς μίλησα τόσες φορὲς γιὰ τοὺς ὅρκους καὶ τὰ φιλιὰ ποὺ ἔχουμε ἀνταλλάξει, ὥστε ἔζησε καὶ ἡ ἴδια αὐτὲς τὶς στιγμές... Καὶ ἡ καρδιά της χτυπάει τώρα γιὰ σένα, ὅπως χτυποῦσε ἄλλοτε καὶ ἡ δική μου. Μόνη της μοῦ λέει ὅτι κανεὶς δὲν ἀξίζει τόσο ν' ἀγαπηθῆ, ὅπως ἐσύ...

» Καὶ τώρα τὴν ἀφίνω νὰ φύγη, νὰρθῆ νὰ σὲ συναντήση... Ἐγὼ ἔγινα ἀφορμὴ νὰ περάσης τὰ νειάτα σου ἄχαρα καὶ μελαγχολικά... Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα, προσφέροντάς σου τὴν κόρη μου γιὰ σύζυγο... Παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ γνωρίσετε κι' οἱ δύο τὴν εὐτυχία...».

Ὁ Ραοὺλ ἄφησε τὸ γράμμα νὰ πέση ἀπὸ τὰ χέρια του, χωρὶς νὰ τὸ ἀποτελειώση. Ὕστερα γύρισε καὶ κύτταξε τὴ νέα ποὺ καθότανε σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα... Τὰ μάτια του ἦσαν πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα... Καὶ τὴν εἶδε νὰ τοῦ ἁπλώνη τὰ χέρια της... Τότε ὁ Ραοὺλ ἔπεσε στὰ πόδια της καί, ἀκουμπῶντας τὸ μέτωπο στὰ γόνατά της, ἔκλαψε πολύ, ἐνῶ ἐκείνη, πάντοτε ἀμίλητη, τοῦ χάϊδευε τὰ μαλλιά...

Τέλος, ὁ Ραοὺλ, ἀνακουφισμένος ἀπὸ τὰ δάκρυα, σήκωσε τὸ κεφάλι του. Κυττάχθηκαν. Τὰ βλέμματα καὶ τῶν δύο ἔκαναν μιὰ ἐρώτησι. Ἦταν δυνατὸ ν' ἀγαπηθοῦν, νὰ γνωρίσουν μαζὺ τὴν εὐτυχία;... Καὶ τὰ χείλη τῶν δύο ψιθύρισαν συγχρόνως — μὲ φωνὴ θλιμμένη, ἀλλὰ καὶ γεμάτη ἐλπίδα — μιὰ μονάχα λέξι:

— Ἴσως!...

ΜΑΞ ΝΤΑΙΡΩ

Τὰ χείλη τους σιγοψιθύρισαν ἐρωτικὰ λόγια.